

Sygn. akt III Cz 736/16

III Cz 741/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Leszek Dąbek

Sędziowie: SO Roman Troll (spr.)

SR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. B.

z udziałem Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na punkt 1 i 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt I Ns 669/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty SSO Leszek Dąbek SSO Roman Troll

Sygn. akt III Cz 736/16

III Cz 741/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim odrzucił zażalenie wnioskodawcy z 5 lutego 2016 roku na postanowienie Sądu Rejonowego

w Wodzisławiu Śląskim 13 stycznia 2016 roku (pkt 1) oraz odrzucił zażalenie wnioskodawcy z 5 lutego 2016 roku na zarządzenie o wezwaniu do uzupełnienia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (pkt 2). W uzasadnieniu wskazał, że wniesione 5 lutego 2016 roku zażalenie zostało złożone po ustawowym tygodniowym terminie, gdyż odpis postanowienia i wezwanie doręczono 27 stycznia 2016 roku, dlatego też należało je odrzucić. Jako podstawą prawną wydania postanowienia Sąd Rejonowy wskazał art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Zażalenie na to postanowienie w zakresie punktów 1 i 2 złożył wnioskodawca wskazując, że 27 stycznia 2016 roku rzeczywiście zostało odebrane postanowienie i wezwanie do uzupełnienia zaliczki, ale dokonała tego osoba nieuprawniona, gdy on przebywał poza miejscem swego zamieszkania. Pisma zaś zostały mu przekazane 3 lutego 2016 roku po jego powrocie. Jednocześnie akta sprawy zostały mu udostępnione dopiero 5 lutego 2016 roku pomimo tego,

że niezwłocznie zadzwonił do sądu w tej sprawie, a złożenie zażalenia bez wglądu w akta i kartę pracy biegłego nie było możliwe.

Z treści zażalenia wynika, że wnioskodawca domaga się jego uchylecia w obydwu punktach.

Biegła składając odpowiedź na zażalenie odniosła się do postanowienia z 13 stycznia 2016 roku, którym ustalono wysokości wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie kwestionuje, że 27 stycznia 2016 roku została doręczona na adres wskazany przez wnioskodawcę przesyłka, którą odebrała osoba wskazana jako dorosły domownik – A. M.. Zażalenie kwestionuje jedynie prawidłowość doręczenia postanowienia

i wezwania do uzupełnienia zaliczki do rąk tej osoby, ale nie podnosi, że nie jest ona dorosłym domownikiem. Jednocześnie doręczenie przesyłki zostało dokonane na adres wskazany przez wnioskodawcę.

Okoliczność, czy i kiedy doszło do przekazania pisma adresatowi pozostaje bez znaczenia dla oceny skuteczności doręczenia i rozpoczęcia biegu terminów procesowych wynikających z dokonania doręczenia. Wykazanie, że osoba, która odebrała pismo nie przekazała go adresatowi lub uczyniła to z opóźnieniem może mieć znaczenie jedynie przy ocenie zasadności wniosku o przywrócenie terminu (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2013 r., sygn. akr II CZ 45/13, LEX nr 1413042). O skuteczności zastępczego doręczenia pisma sądowego w sposób określony w art. 138 § 1 k.p.c. nie przesądza okoliczność, czy dorosły domownik był upoważniony przez adresata do odbioru korespondencji (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 1999 r., sygn. akt II CZ 80/99, OSNC 2000/3/46).

Doręczenia przewidziane w art. 138 i 139 § 1 k.p.c. oparte są na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, gdyż osoba, której pismo doręczono zastępczo, bądź urząd, w którym je złożono, nie oddały mu pisma (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 września 1970 r., sygn. akt I PZ 53/70, OSNC 1971/6/100). Wnioskodawca jednak w tym zakresie nie przedkłada żadnych wniosków dowodowych, a jedynie swoje twierdzenia, które nie mają mocy sprawczej obalenia domniemania prawnego. Trzeba więc uznać, że wnioskodawca nie wykazał, iż A. M. odbierająca przesyłkę kierowaną na adres zamieszkania wnioskodawcy nie jest dorosłym domownikiem (art. 6 k.c.).

Z powyższych względów należy wskazać, że Sąd Rejonowy prawidłowo zaznaczył, iż przesyłka kierowana do wnioskodawcy została prawidłowo doręczona 27 stycznia 2016 roku (domniemanie doręczenia). Wnioskodawca w żaden sposób nie zawiadomił Sądu Rejonowego o zmianie swojego adresu dla doręczeń lub adresu zamieszkania, a wiedząc o tym, że toczy się postępowanie w sprawie wywołane jego wnioskiem powinien wskazać sądowi prawidłową osobę uprawnioną do doręczeń lub adres dla prawidłowych doręczeń podczas jego nieobecności. Ponadto zażalenie nie kwestionuje doręczenia pisma, a jedynie datę przekazania tego pisma wnioskodawcy przez osobę, która je odebrała – wg zażalenia nastąpiło to 3 lutego 2016 roku, po powrocie wnioskodawcy, a więc wówczas była jeszcze możliwość złożenia zażalenia, gdyż był to ostatni dzień na dokonanie w terminie tej czynności. Wnioskodawca jednak z tego nie skorzystał i złożył zażalenie po terminie. Kwestie związane z koniecznością przeglądu akt sądowych w celu złożenia zażalenia nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy w zakresie zachowania terminu ustawowego do złożenia środka odwoławczego.

Podstawa prawna zaskarżonego postanowienia jest prawidłowa.

Dlatego też zażalenie jest bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c., zażalenie jako bezzasadne należało oddalić.

SSR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty SSO Leszek Dąbek SSO Roman Troll